

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

sprawy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

przy udziale (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P., I. D., D. G., B. J. (1), B. J. (2), E. L., I. M.

o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym

na skutek odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 16 maja 2014 r. **nr** (...)

z dnia 16 maja 2014 r. **nr** (...)

z dnia 16 maja 2014 r. **nr** (...)

z dnia 16 maja 2014 r. **nr** (...)

z dnia 16 maja 2014 r. **nr** (...)

z dnia 16 maja 2014 r. **nr** (...)

1) zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) w ten sposób, że stwierdza brak podstaw do odmowy wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym ubezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla zainteresowanej I. M. za okres od 1 czerwca 2013r. do 28 czerwca 2013r.,

2) zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) w ten sposób, że stwierdza brak podstaw do odmowy wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym ubezpieczenia społecznego mającego zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla zainteresowanej D. G. za okres od 1 czerwca 2013r. do 6 września 2013r.,

3) zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) w ten sposób, że stwierdza brak podstaw do odmowy wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym ubezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla zainteresowanej B. J. (2) za okres od 1 czerwca 2013r. do 12 września 2013r.,

4) zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) w ten sposób, że stwierdza brak podstaw do odmowy wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym ubezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla zainteresowanej E. L. za okres od 1 czerwca 2013r. do 8 lipca 2013r.,

5) zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) w ten sposób, że stwierdza brak podstaw do odmowy wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym ubezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla zainteresowanej B. J. (1) za okres od 1 czerwca 2013r. do 26 czerwca 2013r.,

6) zmienia zaskarżoną decyzję nr (...) w ten sposób, że stwierdza brak podstaw do odmowy wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym ubezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzu A1 dla zainteresowanej I. D. za okres od 1 czerwca 2013r. do 14 lipca 2013r.,

7) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Z.. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 1422/14

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 16 maja 2014r., Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzy A1 dla: I. D., D. G., B. J. (1), B. J. (2), E. L., I. M. za okresy wskazane w decyzjach.

Z uzasadnienia decyzji wynika, że zainteresowane nie spełniają warunków, o których mowa w przepisach unijnych do wydania przedmiotowego zaświadczenia, a to w: rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE z 30.04.2004r. Nr L 166/1 ze zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego nr (Dz. U. UE z 30.10.2009r. Nr L 284/1 ze zm.), ponieważ nie wykonywały pracy na rzecz płatnika składek jednocześnie na terenie dwóch państw członkowskich.

W odwołaniu płatnik składek wniósł (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o zmianę zaskarżonych decyzji poprzez uwzględnienie w całości wniosku odwołującej spółki o wydanie zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej na formularzu A1 dla zainteresowanych za sporne okresy. Podniosła, że zainteresowane wykonywały pracę na rzecz dwóch różnych pracodawców tj. na rzecz odwołującej na terytorium Niemiec oraz na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na terytorium Polski.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach. Dodatkowo podniósł, że dla zainteresowanych nie został nie został spełniony wymóg określony w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE z 30.04.2004r. Nr L 166/1 ze zm.), w myśl którego osoba powinna wykonywać znaczną część pracy, czyli co najmniej 25 % w państwie członkowskim właściwym według miejsca zamieszkania na rzecz spółki (...) jako pracodawcy, który występuje o potwierdzenie formularza A1.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. poparła stanowisko odwołującej.

Zainteresowane I. D., D. G., B. J. (1), B. J. (2), E. L., I. M. nie zajęły stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 kwietnia 2014r. płatnik składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zwróciła się do Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. o poświadczenie formularza A1 o ustawodawstwie właściwym w oparciu o art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. dla pracowników wykonujących pracę najemną w Polsce i na terytorium Niemiec dla:

- I. M. na okres: od 1 czerwca 2013r. do 28 czerwca 2013r.,
- B. J. (2) na okres: od 1 czerwca 2013r. do 12 września 2013r.,
- D. G. na okres: od 1 czerwca 2013r. do 6 września 2013r.,
- B. J. (1) na okres: od 1 czerwca 2013r. do 26 czerwca 2013r.,
- E. L. na okres: od 1 czerwca 2013r. do 8 lipca 2013r.,
- I. D. na okres: od 1 czerwca 2013r. do 14 lipca 2013r.,

Do wniosków dołączono umowy zlecenia, oświadczenie o miejscu zamieszkania, oświadczenie o wykonywaniu pracy na rzecz innych podmiotów gospodarczych oraz informację w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym.

Zaskarżonymi decyzjami z dnia 16 maja 2014r., Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzy A1 dla: I. D., D. G., B. J. (1), B. J. (2), E. L., I. M. za okresy wskazane w decyzjach.

Zainteresowane: I. M., B. J. (2), D. G., B. J. (1), E. L. i I. D. w dniu 1 czerwca 2013r. zawarły umowy zlecenia z płatnikiem składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w celu sprawowania opieki nad osobami starszymi na terenie Niemiec. Pracę wykonywały w okresach wskazanych w umowach od poniedziałku do piątku.

Dodatkowo zainteresowane w spornych okresach zawarły także umowy zlecenia z (...) sp. z o.o. w P.. Przedmiotem umów była rekrutacja pracowników oraz akwizycja i promocja firmy w kraju. Spółka zajmowała się pośrednictwem w zatrudnieniu. Zainteresowane składały spółce (...) oświadczenia, że wykonują dla niej pracę na terenie Polski. Praca polegała na poszukiwaniu osób chętnych do pracy na stanowisku opiekunek i pomocników do fabryk stosownie do zleceń kontrahentów niemieckich, sporządzaniu ankiet personalnych i przekazywaniu danych do firmy.

Zgodnie z zawartymi umowami zainteresowane miały wykonywać pracę na rzecz dwóch różnych zleceniodawców tj. na rzecz odwołującej spółki (...) na terytorium Niemiec oraz na rzecz (...) sp. z o.o. na terytorium Polski.

Spółka (...) zgłosiła zainteresowane do ubezpieczeń społecznych, a odwołująca spółka (...) do ubezpieczeń zdrowotnych.

W dacie wydawania zaskarżonych decyzji ZUS nie uwzględnił faktu, iż zainteresowane mają także zawarte umowy zlecenia ze spółką (...) i świadczą pracę na jej rzecz. Okoliczność ta nie była znana organowi rentowemu.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił na podstawie: przedstawiciela zainteresowanej spółki (...) (zapis rozprawy z dnia 22 kwietnia 2015r. 4 min. 24 sek. i n.), dokumentacji dotyczącej świadczenia pracy przez zainteresowane, akt organu rentowego, dołączonych do akt sprawy.

Zebrane dowody Sąd uznał za wystarczające i mogące być podstawą ustaleń faktycznych oraz rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym reguluje ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r., poz. 121 ze zm.).

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej wykonują pracę na podstawie umowy zlecenia.

Wypada również zauważyć, iż jednym z podstawowych i kardynalnych praw konstytuujących istnienia Unii Europejskiej jest określone w art. 39 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską z dnia 25 marca 1957r. (tekst jednolity Dz. Urz. WE C z dnia 24 grudnia 2002r. nr 325), prawo swobodnego przepływu osób, w tym pracowników. Zapewnia ono swobodę przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty. Prawa pracowników w zakresie zabezpieczenia społecznego konkretyzują przepisy rozporządzenia Rady, wydanego w oparciu o normę kompetencyjną, ustanowioną w treści art. 42 Traktatu, tj. Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE z 30.04.2004r. Nr L 166/1 ze zm.) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego nr (Dz. U. UE z 30 października 2009r. Nr L 284/1 ze zm.).

Po myśli art. 11 ust 1 i ust 2 pkt a rozporządzenia WE Nr 883/2004 osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami niniejszego tytułu, osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Zgodnie z art. 12 rozporządzenia WE nr 883/2004 osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w Państwie Członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego Państwa Członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną osobę.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia WE nr 883/2004 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega:

a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub

b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania:

(i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub

(ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub

((...)) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa

lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub

(iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Nadto po myśli art. 16 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego nr (Dz. U. UE z 30.10.2009r. Nr L 284/1 ze zm.) osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Natomiast według procedury zawartej w art. 16 ust. 2 rozporządzenia 987/2009, wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadczą, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie.

Regułą jest podleganie przez pracownika ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Wynika to wprost z treści art. 11 ust 1 i ust 2 pkt a rozporządzenia WE

Nr (...).Widać zatem, iż niezwykle doniosłe znaczenie - zarówno dla płatnika składek, ale także i dla pracownika - ma fakt prawidłowego określenia właściwego ustawodawstwa w sferze zabezpieczenia społecznego.

Na osobach objętych art. 13 rozporządzeniem nr 883/2004 w związku z treścią jego art. 13 ust. 5 spoczywają obowiązki informacyjne, których wykonanie może mieć znaczenie dla nabycia i realizacji prawa do określonych świadczeń. Procedura dotycząca stosowania art. 13 została określona w art. 16 rozporządzenia wykonawczego. Osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust. 5). Jeżeli

natomiast zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, komentowany artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, np. za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej (ust. 6).

Szczegółowe kwestie dotyczące zasad stosowania procedury dialogu i koncyliacji zostały ujęte w decyzji nr (...) z dnia 12 czerwca 2009r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE C 106 z 24.04.2010, s. 1–4).

Jak to wskazano wyżej, dokumentem potwierdzającym podleganie ustawodawstwu danego państwa jest „zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” wydane na formularzu A1.

W celu uzyskania tego zaświadczenia należy zwrócić się z wnioskiem do właściwej instytucji, która poświadczy, w jakim okresie i na jakiej podstawie ma zastosowanie dane ustawodawstwo.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż zainteresowane w spornych okresach wykonywały pracę na podstawie umów zlecenia na rzecz dwóch różnych zleceniodawców, czego organ rentowy, jak sam przyznał w toku postępowania, nie uwzględnił w dacie wydania zaskarżonych decyzji. Okoliczność ta ma zasadnicze znaczenie w sprawie, bowiem jak wynika z przytoczonych wyżej przepisów, osoba wykonująca pracę najemna nie może w tym samym czasie podlegać ustawodawstwu dwóch państw członkowskich.

W tej sytuacji – w ocenie Sądu – zaskarżone decyzje organu rentowego w zakresie odmowy wydania „Zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej” na formularzy A1 dla: I. D., D. G., B. J. (1), B. J. (2), E. L., I. M. należy uznać jako przedwczesne, bowiem w dacie ich wydania brak było wystarczających podstaw dla takiego rozstrzygnięcia.

W konsekwencji Sąd nie znalazł podstaw do merytorycznego rozpoznania sprawy poprzez zbadanie zasadności twierdzeń organu rentowego, iż zainteresowane nie podlegały ustawodawstwu polskiemu w spornym okresie i nie badał charakteru prawnego umów przez nie zawartych. Z tych przyczyn Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania wymienionych zainteresowanych, uznając że nie miałyby one wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Wymaga podkreślenia, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznaczony jest treścią decyzji organu rentowego, od której wniesiono odwołanie. Kontroli sądu, zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym podlega więc nie „sprawa” jako taka, lecz sprawa w zakresie, w jakim rozpoznał ją organ rentowy, konkretną decyzją od której wniesiono odwołanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286). Zakres kognicji sądu wyznaczały sporne decyzje, które nie uwzględniały stosunku prawnego łączącego zainteresowane ze spółką (...), w tym kwestii, jakiemu ustawodawstwu zainteresowane podlegają w związku z zawartymi umowami zlecenia z tą spółką. Okoliczności te natomiast mają zasadniczy wpływ na rozpoznanie wniosków odwołującej spółki (...) o wydanie Zaświadczeń o ustawodawstwie .... Badanie ich w toku niniejszego postępowania, w ocenie Sądu byłoby niedopuszczalne, bowiem Spółka (...) nie brała udziału w postępowaniu prowadzonym przez organ rentowy przed wydaniem skarżonych decyzji.

Zdaniem Sądu, w powyższej sytuacji koniecznym stało się wyeliminowanie zaskarżonej decyzji z obrotu prawnego. Sąd miał na uwadze, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych możliwości uchylecia przez sąd I instancji decyzji organu rentowego, wobec czego zmienił zaskarżone decyzje w sposób określony w sentencji wyroku. W ocenie Sądu, zmiana decyzji poprzez uwzględnienie odwołania, przywróci bowiem stan istniejący przed ich wydaniem, nie zamykając zarazem organowi rentowemu drogi do wydania w decyzji w przedmiocie wniosków odwołującej o sporne „Zaświadczenia o ustawodawstwie...”

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak

w punktach 1 – 6 wyroku. O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w punkcie 7 orzeczenia.

SSO Grażyna Łazowska